

באהבה ובאמונה

להתקרב אל ה' באהבה ובאמונה

בס"ד • י"ז אב ה'תשפ"ו פרשת עקב • גליון 1568 • נא לשמור על קדושת הגליון

כניסת השבת: ירושלים 19:00 ת"א 19:18 חיפה 19:12 ב"ש 19:15
צאת השבת: ירושלים 20:18 ת"א 20:20 חיפה 20:21 ב"ש 20:13

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

וזכרת את כל הדרך.

"וזכרת את כל הדרך אשר הוליךך ד' אלקיך זה ארבעים שנה במדבר" (דברים ח, ב). יש לזכור תמיד את כל הדרך מראשיתה ועד אחריתה, כדי לראות את כל התחנות והקשיים ולהבין כיצד כולם היו לטובה. ולא עוד, אלא נאמר בהמשך: "שמלתך לא בלתה מעליך ורגלך לא בצקה זה ארבעים שנה וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו ד' אלקיך מייסרך" (שם ד, ה) מסביר בעל-הטורים: מדוע דווקא ארבעים שנה? רמז למה שנאמר שעד ארבעים שנה לא עומד אדם על דעתו של רבו ורמז שבן ארבעים שנה אדם מגיע לבגרות (פרקי אבות ה). רק אחרי ארבעים שנה יש לאדם פרספקטיבה רחבה על החיים ותכליתם, ועל הדרך שעשה עד כה עם קשייה וסיבוכיה. הוא מתחיל להבין שכל הקשיים והמכשולים שעמדו ועומדים בדרכו, שיסרו ומייסרים אותו, הם כמו ייסורים של אב המייסר את בנו בילדותו מרוב אהבתו אותו, על מנת ליישר אותו ולהפוך אותו לאדם טוב ואחראי בבגרותו. כפי שנאמר, אין חכם כבעל נסיון, ואין עומדים על דברי תורה אלא אם כן נכשלים בהם.

נכון לעכשיו, לא רק האדם הפרטי מבין טוב יותר את החיים ככל שהוא מתבגר, בעודו מסוגל להבחין בין עיקר לטפל ולהבין שכל הירידות הן לצורך עליות, וכי קשיי חייו תורמים בעצם לגיבוש אישיותו ולהגדלת תבונתו וחכמתו - אלא גם בבחינה הכללית הלאומית, ככל שמדינת ישראל צועדת במעלה הדורות נבין יותר ויותר מה הוא עם ישראל, ומה משמעותה וייעודה של מדינת ישראל, נבין שכל המלחמות, הסיבוכים והקשיים החברתיים הכלכליים והמדיניים שלנו הם חלק מתהליך של בירור הכרחי על מנת להגיע להגשמת ייעודנו ההיסטורי שנקבע כבר בראשית צעדינו של אברהם אבינו בצו ההבטחה האלוקית:

"לך לך אל הארץ אשר אראך... ואעשך לגוי גדול, והיה ברכה... ונברכו בך כל משפחות האדמה"

מהמצפה לישועה שלמה

ו' (וא"ו) המהפך
ותשובה מאהבה
הרב יורם אליהו

שניים סינים

לחיות אמונה \ הרב אמיר דומן

ברכת בונה ירושלים

פותחים סידור \ הרב אברהם אנגל

מסע המדבר כסילוק

השער בדרך התשובה

\ הרב אשר בוחבוב

בני מצווה ג' מיליון של בצל תשובה

\ הרב יואב מלכא

מעשה מאבדת בן מלך

בשביל הנשמה \ הרב ליאור לביא

אהבת ישראל ב

\ הרב שלמה אבינר

לא כארץ מצרים

\ הרב חגי לונדן

הנאה ועונג בנישואין

טובים השניים \ אסתר אברהמי

לתרומות למכון מאיר:

בטלפון 02-6461328

באתר meirtv.com

או סרקו את הברקוד

• אלפי שיעורים
• קירוב רחוקים
• מאות תלמידים
• ערוץ ילדים
• אולפן גיור

היו שותפים

בהוספת יהדות באהבה!

שניים סינים

בדיחה ישנה מספרת ככה: פעם היו שני סינים מצחיק, לא?

פעם היו **רק שניים**, סין וסינה, והיום יש כל כך הרבה... נשאלת השאלה: האם יש לנו, עם ישראל, שאיפות כמותיות עצומות כאלו גם כן? האם לקב"ה יש תוכניות כאלו לגבינו?

בסוף פרשת ואתחנן אומר משה רבנו משהו מוזר מאוד, לכאורה. הוא מדגיש שהבחירה בישראל לעם סגולה מבוססת על משהו אחד, ולא על משהו אחר: "כִּי עַם קָדוֹשׁ אַתָּה לַה' אֱלֹהֶיךָ, בְּךָ בָּחַר ה' אֱלֹהֶיךָ לְהוֹיֹת לוֹ לְעַם סִגְלָה, מִכָּל הָעַמִּים אֲשֶׁר עַל פְּנֵי הָאָדָמָה. **לֹא מִרְבֶּכֶם מִכָּל הָעַמִּים הַשֶּׁקֶה ה' בְּכֶם וַיַּבְחֵר בְּכֶם, כִּי אַתֶּם הַמְעַט מִכָּל הָעַמִּים. כִּי מֵאַהֲבָה ה' אֶתְכֶם וַיִּשְׁמְרוּ אֶת הַשְׁבָּעָה אֲשֶׁר נִשְׁבַּע לְאַבְרָהָם, הוֹצִיא ה' אֶתְכֶם מִבְּרִית עֲבָדִים, מִיַּד פְּרָעָה מֶלֶךְ מִצְרָיִם".** מה כן? אהבת ה' לנו והשבועה לאבות. ומה לא? כמותיות מספרית.

ולמה ה' לא בחר בנו מסיבה כמותית? מז'תומרת למה, כי הוא אוהב אותנו! מה הקשר עכשיו כמות מספרית? אז זהו, שהתשובה לא לגמרי נכונה, ולא מדויקת. משה רבנו מוסיף משפט "פצצה": "כִּי אַתֶּם הַמְעַט מִכָּל הָעַמִּים!" יודעים למה ה' לא בחר בנו מסיבות כמותיות? כי לצערו הרב לא היינו רבים כלל באותה שעה! אבל אם היינו רבים - אז הוא היה בוחר בנו בגלל מה? - בגלל שהוא אוהב אותנו ונשבע לאבותינו... מה הולך כאן?

בואו נדמיין לרגע שאנחנו הקב"ה. טוב, לא הקב"ה בעצמו כמובן, אבל "הוי דומה לו": מה הוא בורא עולמות אף צדיקים בוראים עולמות. אז אחרי שבראנו עולם מקסים ונמרץ, מגיע הזמן שנרצה לבחור לעצמנו עם סגולה, נכון? את מי נבחר, מה אתם אומרים? בטח את העם הכי... מרובה מספרית? מה! אנחנו, ילדים בגן שאוספים עגוזים/גוגואים/גוים? אנחנו הקב"ה (כביכול, כנ"ל וכו')! ברור שעם "סגולה" נבחר לפי "מסוגלותו" להוציא לפועל את חכמת ה' ורצונו הטוב, למה שהכמות תהווה פקטור בכלל?

התשובה פשוטה: לעם גדול ומרובה אוכלוסין יש יתרון היסטורי גדול. הוא מרובה כישרונות, כוחות עשייה, כוחות רוחניים, אומנותיים ותרבותיים, ויכול למצוא בתוכו שאיפות גדולות. אם כל אלה יירתמו לחזון אלוהי ונבואי - ברכה עצומה תוכל להופיע בעולם.

אז למה, אם כן, הקב"ה לא בחר באמת בעם גדול כמותית? עכשיו נוכל להבין את עומק דברי משה רבנו: התשובה אינה "האהבה מעל הכול, ולעומתה הכול שטויות". **כמות איננה "שטויות", והיא חשובה מאוד ורצויה בעיני ה'.** אבל גם הערך שלה צומח ועולה רק מתוך האהבה האלוהית לישראל. זהו היסוד להבנת הגאולה: אנחנו מייחלים - יחד עם הקב"ה! - להייתנו "גוי גדול" בכל המובנים: רוחנית, איכותית, ובהחלט

חיבור מחודש לעבודת התפילה

הרב אברהם אנגל

ברכת בונה ירושלים

נפתח בדבריו המרגשים של רבי יהונתן אייכשיץ בספרו "יערות דבש": "בברכת ולירושלים ואת צמח וכו', אין צורך להאריך כי צריך להוריד דמעה מאין הפוגות על בניין ירושלים והחזרת קרן דוד, כי הוא תכלית שלמות אנושי, ואם אין לנו ירושלים ומלכות בית דוד למה לנו חיים, ולירושלים ייקרא כיסא ה', וכן בדוד שישב ממש כעין מרכבה עליונה, ואם מלאכי מעלה קוראים בבכי וקניה על חורבן ירושלים יום ולילה לא יחשו והם אבלי ציון, איך נחשה אנו ולא נכבה על חילול השם שנתחרב בחורבן ירושלים ואבדן מלכות בית דוד.

"וחייב כל איש לומר בלבו: ריבונו של עולם, הריני מוסר נפשי על קדושת שמך, ואם אין אני כדאי לראות בבניין ציון והחזרת מלכות בית דוד, אמות על קדושת שמך ועיניי לא יהיו רואות, אפס, בנה ירושלים והצמח קרן דוד, למען יתקדש שמך ותרחם על בניך העלובים, נטושים בגולה הסובלים על ייחודך ומקדשים שמך ברבים".

ולירושלים עירך ברחמים תשוב - כדברי הנביא (זכריה א טז): "כה אמר ה' שבת ירושלים

רבש"ע לא כבר נבנית וחרבה" (הלא היא נכנתה וחרבה שוב)? "אמר להם: על ידי עוונות חרבה וגליתם מתוכה, אבל לעתיד לבוא אני בונה אותה, ואיני מחריבה לעולם. מכיוון שהקב"ה יבנה את ירושלים שוב היא לא תחרב כי בניינו הוא בניין עולם.

וכסא דוד עבדך מהרה לתוכה תכין - מטרת בניין העיר ירושלים היא לא הבניינים המפוארים והשכונות הרחבות, אלא כדי שנוכל לשים בתוכה את כסא דוד, שישליט את מלכות ה' בישראל ובבריאיה כולה.

בא"ה בונה ירושלים - בונה בלשון הווה מתמשך. כל מה שה' עשה מאז בריאת העולם, הכול מכון למטרה אחת - לבנות את בית המקדש שישכון בתוך ירושלים, ולהשרות שם את שכינתו.

כתב משה

איגרות הרמב"ם בענייני אמונה ומוסר מבוארות ומסודרות

האיגרות מסודרות לפי נושאים, בתוספת פירוש קצר בתחתית כל עמוד.

בחימת הספר ימצא הלומד ביאורים רחבים, מקורות, ומבוא קצר לכל איגרת.

מאת הרב שלמה אבינר

317 עמ', כ. כשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168

או באתר: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה ב"דני ספרים" רח' אבן ישראל 3 ירושלים

ברחמים". בניין ירושלים נעשה בשיתוף בין עם ישראל והקב"ה כדברי חז"ל (תענית ה.): א"ר יוחנן אמר הקב"ה: לא אבוא בירושלים של מעלה עד שאבוא לירושלים של מטה". ככל שנבנים השורשים הגשמיים של ירושלים של מטה, כך יתעצמו השורשים הרוחניים של ירושלים של מעלה. ולכן אנו מדגישים "ולירושלים עירך" המטרה הסופית של כל מאמצי הבנייה הפיסית שלנו בירושלים, היא החזרת השכינה לירושלים עירו של ה'.

ותשכון בתוכה כאשר דברת - אנו מבקשים השראת השכינה עוד לפני הבקשה ובנה אותה, כי השראת השכינה תחזק ותהיה הבסיס לכך שהבניין יהיה איתן כאמור בתהילים (קכז א) "אם ה' לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו". אנו בטוחים בעמלנו, בזכות השראת שכינתך בירושלים ובמעשה ידינו.

כאשר דברת - והיכן דברת? כדברי חז"ל (מגילה כח.): "והשימותי את מקדשיכם" קדושתן אף כשהן שוממים. והרי השכינה לא זזה מעולם מהכותל המערבי.

ובנה אותה - אתה בעצמך כלשון תפילת נחם: "כי אתה ה' באש הצתה, ובאש אתה עתיד לבנותה".

בקרב בימינו - אם לא ממש בקרוב אז לפחות שנזכה לכך בימינו.

בנין עולם - שלא יחרב עוד לעולם כדברי מדרש תנחומא נח - "אמרו ישראל לפני הקב"ה,

התורה הגואלת

שיחות

הרב צבי יהודה לפרשת עקב

ו' (וא"ו) המהפך ותשובה מאהבה

פרשתנו פותחת במילים "והיה עקב תשמעון את המשפטים האלה ושמרתם ועשיתם אותם..."

על הפסוק, "והיה כי תבואו אל הארץ", מביא הרב צבי יהודה את דברי האור-החיים הקדוש: "והיה" לשון שמחה, ואין שמחה אלא בביאה אל הארץ. גם כאן נראה לומר 'והיה עקב תשמעון את המשפטים'. העניין הוא שמחת המצוות."

רבנו היה חוזר ומלמד את התופעה המיוחדת של לשון הקודש של וא"ו ההיפוך, אשר בכוחה להפוך את העבר לעתיד, ואת העתיד לעבר. ממש מהפכה! כל סדר חיינו יונק ממקור הקודש וגם לשוננו היא לשון הקודש, והמובן במילים אלו **שהיא הלשון של הקודש, שהיא בעצמותה קודש, לשונו של הקדוש-ברוך-הוא**, ולשון זו היא הלשון המתאימה לעם ישראל מראשית הופעתם כפי שנאמר, כי במצרים לא שינו את לשונם.

הרב מעמיק במשמעות הדבר של וא"ו ההיפוך: חז"ל מודיעים לנו "והיה" - לשון שמחה, 'ויהי' לשון צער". כוחה של וא"ו הוא בהפיכת העבר לעתיד והעתיד לעבר, סגולתה לחדש את הזמנים. האדם חי בזמן. בכל השפות יש חילוק בין הזמנים השונים, עבר, הווה, עתיד, יש

הבדלה ברורה בין הזמנים, לעומת זאת אצלנו באה וא"ו ועושה מהפכות ממש. **ומהות הדבר** שיש שמחה בהפיכת העבר לעתיד, כי בסדר חיי האדם העתיד משמח, העתיד הוא אידאלי, הכל עדיין אפשרי. אנו מצפים תמיד לעתיד שבו יהיה טוב, יהיה טוב יותר, אבל אדם שבזבז את זמנו ואת חייו, והוא מתבונן על קנייניו שעברו, פגמיו וחסרונותיו, בלי אפשרות לתיקון כי הכל עבר, הזמן חלף כבר, הוא לא יישם את כל התוכניות והשאיפות מהזמן שבו היה צעיר... לכן 'ויהי' זה לשון צער, העתיד הפך לעבר. אולם העתיד הוא פתוח באפשרויותיו. כולם שואפים לעתיד, כולם מקווים לעתיד שינחמנו ממכשולי העבר ויוכל אפילו לתקן אותם, העתיד ממלא תקווה ומרומם את האדם. **באה לשון הקודש, ובאות אחת דקה, בקו אחד דק, מהפכת את המציאות, ומפיחה חיים במה שעבר כבר**, ומאפשרת את תיקונו בעתיד טוב יותר. יש כוח בשפתו של האדם המדבר, היהודי-העברי להביא מהפכות.

כך היא סגולת הלשון האלוקית. ריבוננו-של-עולם הוא השליט בעליונים ובתחתונים, ודבר ה' נמשך אלינו ממרומי מרומים בתורתנו ובממשות דבורנו, עד כדי האפשרות להפוך עבר לעתיד. **כשמתגלה כוח אלוקי, זרם שמימי המהפך את המצב של צער העבר לתקוות העתיד, הגיוני מאוד שאז מופיעה לשון שמחה: 'והיה' - לשון שמחה.** לעומת זאת, בהתהפכות העתיד לעבר: 'ויהי' - הוא לשון צער.

הרב צבי יהודה היה מזכיר את העניין הזה בימי

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

התשובה: את כוח המהפכה הגדול, הקיצוני, אנו מוצאים **בתשובה**. תהליך התשובה מורכב מעזיבת החטא, חרטה וקבלה להבא. התחדשות. התשובה במובן האמיתי הברור, היא תשובה מהאהבה. תשובה היא מהפכה, התחדשות מוסרית, רצונית. אדם זוכה להיפך, זוכה להתחדש. הא נעשה אדם חדש, במובן גדלות הקדושה והטהרה בישראל. המדרגה היסודית היא תשובה מיראה, אדם מפחד מגיהנום, מפחד מבית-דין, הוא מפחד מעונש. אין כאן מהפכה פנימית, אך בכל זאת זו תשובה, וזדונות נהפכות לשגגות.

התשובה האידאית האמיתית, השלמה, הגדולה, היא תשובה מאהבה, תשובה מאמונה, מצימאון, מהכרה גדולה. ההכרה וההרגשה הפנימית גורמות למהפכה בנפש, על תשובה זו אומרים חז"ל: **"זדונות נהפכות לזכויות"**. זכות עליונה היא למי שזוכה לזה. רוממות התשובה בישראל היא תשובה מאהבה. הזדונות לא נהפכים לשגגות אלא לזכויות. גדר התשובה העילאית השלמה השייכת לגדלותם של ישראל הוא שזדון נהפך לזכות. וכל זה קשור לסגולה המיוחדת של וא"ו המהפך בשפת הקודש. (מתוך הסגולה הזו של לשון הקודש להפוך עבר לעתיד, מתגלה היכולת של התשובה מאהבה להפוך את החטא לכוח של תיקון ולהופכו מזדון לזכות).

*רבנו היה מדגיש גם שלימוד התורה לא צריך להיות מתוך מתח נפשי של גמירה, אלא מתוך שמחה על הרגע הזה והשעה הזו שבה זכו ללמוד תורה. מתוך כך זוכים לסייעתא דשמיא בלימוד ובזכירה.

הרב אשר בוחבוט
ר"מ במכון מאיר

הדעת - היכולת לראות את החיים במבט רחב, להבין את ערך הנשמה, ולבחור בטוב לא מתוך פחד בלבד אלא מתוך הכרה. מי שזוכה לעשירות הדעת אינו זקוק תמיד לטלטלה קשה כדי לשוב. הוא מסוגל להתבונן, ללמוד, להודות על חסדי ה' ולתקן מתוך שמחה ואחריות. זו מדרגה גבוהה יותר: לא רק לברוח מן הרע מפני שהוא מכאיב אלא לבחור בטוב מפני שהוא אמת.

בנות מלכים טופלות **בשמן המור**. כאן כבר אין מדובר רק בהסרת פגם אלא בהופעת ניחות. שמן המור מסמל מעלה של תשובה, שבה האדם מגלה את אצילותו הפנימית. הוא אינו מתקן רק את מה שנשבר אלא מגלה שהוא בן מלך, בעל נשמה גבוהה ושליחות בעולם.

במדרגה זו, התשובה אינה נתפסת כעונש או ככפייה אלא כתנועה טבעית של הנשמה אל מקורה. **האדם מבין שהחטא היה זר לו, ואילו הקדושה היא טבעו האמיתי, ולכן התשובה מחזירה לו לא רק את המעשה הנכון אלא את הריח הטוב שבאצילות חיו.** דעה אחרת בגמרא היא על שמן **זית שלא הבשיל רק עד שליש**, שגם כשהאדם עדיין "בוסר" ולא הגיע לשלמותו, אבל מתחיל המשך המאמר בעמוד 5 <

מסע המדבר כסילוק השער בדרך התשובה

המור, אולם ניתן לראות בדברים אלו גם רמז עמוק לעבודת האדם והעם בתהליך התקדמות התשובה: כל אדם עובר דרך תיקון המתאים למדרגתו, למצבו ולכוחות נפשו. **הסיד הוא חומר חריף וקשה.** הוא אינו מעדן את הגוף בנעימות, אלא פועל בעוצמה ומסיר את המיותר. כך גם הייסורים בתהליך התשובה: הם אינם נראים בתחילה כמתנה, אך בכוחם להסיר מן האדם שכבות של גאוה, הרגל, עצלות וחיצוניות עבדותית. העניות שבגמרא אין עני אלא בדעת³, שהוא מצב נפשי שבו האדם חש חסר, שבור ומחפש דרך חזרה. כאשר האדם פוגש קושי, הוא יכול לראות בו רק כאב; אך הוא יכול גם להפוך אותו לקריאה פנימית. **הייסורים אינם מטרת התשובה** אלא דחיפה לתהליך: "אם רואה אדם שיסורין באין עליו יפשפש במעשיו... נחפשה דרכינו ונחקרה ונשובה עד ה"⁴ הם מעוררים, מזככים ומחזירים את האדם להסרת הלוט לקומה פנימית יותר **"למצע עֲתִידָה לְנִסְתָּה לְדַעַת אֶת אֲשֶׁר בְּלִבְךָ"**. בנות עשירים טופלות בסולת. **הסולת עדינה מן הסי, והיא מרמזת על דרך תשובה אחרת: תשובה הבאה מתוך דעת, רווחה פנימית ובהירות.** העשירות האמיתית איננה רק ממון אלא עשירות

בפרשת עקב, כסיכום שנות המדבר וחזרת התורה שבספר דברים לפני הכניסה לארץ ישראל, מובא הפסוק: **"וְיִכְרְתָה אֶת כָּל הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר הוֹלִיכְךָ ה' אֱלֹהֶיךָ זֶה אֲרֻבְעִים שָׁנָה בְּמִדְבָּר לְמַעַן עֲתִידָה לְנִסְתָּה לְדַעַת אֶת אֲשֶׁר בְּלִבְךָ הַתְּשׁוּמָה מִצִּוְתֵי אִם לֹא"**. המדבר לא היה רק מקום של חיסרון, אלא בית מדרש של תשובה: מקום שבו העניות, הרעב והחסור, נועדו לגלות מה באמת נמצא בליבו של האדם, וזה מתברר בהמשך באכילת המן: **"וַיִּעַדְךָ וַיִּרְעַבְךָ וַיֹּאכְלֶךָ אֶת הַמָּן אֲשֶׁר לֹא יִדְעָתָ וְלֹא יֵדְעוּן אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן הוֹדִיעָךָ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לִבְדּוֹ יִחְיֶה הָאָדָם כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יִחְיֶה הָאָדָם"** וכל המהלך הזה בשביל להיכנס לארץ ישראל **"כִּי ה' אֱלֹהֶיךָ מְבַיֵּא אֶל אֶרֶץ טוֹבָה אֶרֶץ נַחֲלִי מִים עֲרִינָה וְתַהֲמָת יֵצְאִים בְּקִקְעָה וּבְקֶרֶךְ. אֶרֶץ חֶטָּה וְשִׁעָרָה וְגִפְן וְתַאנָּה וְרִמּוֹן אֶרֶץ זֵית שָׁמֶן וְדִבְשׁ. אֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא בְּמִסְכָּנָה תֹּאכַל בָּהּ לֶחֶם לֹא תִחַסֵּר כָּל בָּהּ. וְאָכַלְתָּ וְשִׂבְעָתָ וּבִרְכָתָה אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטֹּבָה אֲשֶׁר נָתַן לָךְ"**. הגמרא במסכת שבת², הדנה בהוצאה מרשות לרשות בשיעור המועיל לפעולה, בנוהג טיפוח הורדת שיער מגופן של בנות ישראל שהגיעו לפרקן: בנות עניים טופלות **בסי, בנות עשירים בסולת, ובנות מלכים בשמן**

התשכ"ט

ליל שבת. רחבת בית הכנסת.

שלתי מפריד ומבדיל בין בני ובנות הכיתה. אנו מביטים אלו באלו כנפרדים שלא על מנת להיפגש עוד.

שלתי מזכיר לנו את תורת ה"ברק-רעם-גשם" כמבקש לרכך מעט את חששותינו, ושם על ראשי הבנים כיפות סרוגות קטנות. הבנות עם המורה שלומית פונות לעזרת הנשים, והבנים עם שלתי מתיישבים סמוך לארון הקודש מימין. הסובבים נועצים בנו מבטי סקרנות. שלתי נותן בידינו סידורי תפילה פתוחים בתפילת המנחה. אחד מזקני בית הכנסת מכה בידו על התיבה, והקהל ממלמל יחדיו: "אשרי יושבי ביתך...".

מילים עלומות שאינן מבית מדרשנו. "קדיש... תפילת לחש... ברוך אתה השם אלוקינו ואלוקי אבותינו, אלוקי אברהם, אלוקי יצחק ואלוקי יעקב..."

אבות האומה... תחיית המתים... גאולה... קיבוץ גלויות... בניין ירושלים... שומע תפילה.

מה לכל אלה ולנו? גלי ענק הבאים מלב-ליבו של אוקיינוס מושגים גועש וסוער ומאיימים לשטוף את ארמונות החולין והטבע שברחמם גדלת. חשתי פתאום כתולעת קטנה שפרשה לרגע מבית גידולה והנה לראשונה שזפו עיניה את המרחבים העוטפים סביב. סקרנות, מבוכה ופחד טמיר מפני ערפילי הטוהר המתפשטים כצל הרים מאיים.

נזכרתי לפתע כיצד הייתי שוכב בשדה התלתן הסמוך לבית הוריי בלילות קיץ חמים ורועי כוכבים, ונושם לשוכרה את ריח העשב הרך. מביט בכוכב מרוחק ומסתורי ונחנק מדמעי, כאילו ישותי מתאוה להיבלע באיזה נשגב לא נודע. שוכב כך שעה ארוכה עד ששפעת לחלוחית הטל עוקצת את גופי בקרירותה, ואני קם והולך, מוותר את טביעת גופי בעשב הרך. תפילת הלחש בעיצומה.

אני מביט לצדדים ורואה את רונן שרוע על כיסאו, ממולל פיסת עלה פיקוס בשרני בין אצבעותיו ובוהה בכותל המזרח. ודאי חושב לעצמו: הלא בשעה זו כבר החל משחק הכדורסל הביתי נגד הפועל גניגר המתקיים הערב בקיבוצנו, ואביו מככב בו דרך קבע בחמישייה הפותחת ומציעיד את הקבוצה כולה אל ניצחונה. הלילה לא יוכל רונן לשרוק את שריקות הבוז מחרישות האוזניים המהפכות את מעיהם של שחקני היריב שעה שהם מכדררים לעבר סלנו.

אוושות אי-נוחות עולות מעזרת הנשים. אלו הן בנות כיתתנו המתפתלות במרחב הצר וכמו מוחות על כליאתן. אינן רגילות לשתיקות ארוכות כל כך. "תשעת קב" שיתחן שניתנו להן מן השמיים מתאווים למצות עצמם.

גילי מסתובב כצלחת מכ"ם - מחפש התרחשות, שמץ חידוש, דבר מה להסעיר בו את נפשו, עד שמבטו נח על שלתי המעוטף בתפילתו. כפות ידי אוחזות זו בזו, הבעת פניו כבן בחיק אביו,

וגופו נע בתנועות מפותלות כלהב נר המתאמץ להינתק מפתילתו. כאילו נכנס למסלול אינסופי סביב כוח כבידתו של גרם שמימי עצום ממדים שלכדו ומכריחו לחוג סביבו לנצח. הישוב אלינו? שליח הציבור בטליתו, נע קדימה ואחורה במרץ. הקהל נעשה חסר סבלנות. שיחות חולין החלו מתברדות כזמזומי דבורים, עד שלפתע העיז אחד - נמוך קומה, נמרץ, עגלגל ומשופם - ונהם: "נו! נו!".

המתח עולה. מתחיל להיות מעניין. שליח הציבור הנזוף הזדרז לפסוע לאחוריו, ומיד שב למקומו הראשון והחל חוזר על תפילתו ב"מהירות הקול". מה טיבה של חזרה זו? האם לא תמנו לגווע? קול עמום עולה מקיבתו של דורון, שעונו הביולוגי מוחה בתוקף: איה סעודתי?!

איתי נרדם. רק שלא ינחר כמנהגו. מוטי מפהק פיהוק שימפנזי מופגן, נטול בושה ומותח את לסתותיו עד גבול פקיעתן.

באנו עד משבר! תפילת המנחה הגיעה לקיצה.

עוד זו מסתיימת, והנה החלה תפילת ערבית של שבת. שלתי עובר בין שורותינו לעודד ולהפיח בנו רוח חיים. מטלטל את איתי ברכות, מקיצו ואומר: "קום איתי, שלא תפסיד את ראיית פני המלכה, היא כבר מגיעה". איתי נעור ומתריס: "איזו מלכה ואיזה בטיח, אני עייף", וחוזר לתנומתו. "לכה דודי לקראת כלה, פני שבת נקבלה..."

זכור ושמור... שור כולם פה אחד במנגינה ערבה, ונראה שסחפה את חלקנו אל נתיב זרימתה.

הקהל השתתק ואל הבימה עלה איש באמצע שנותיו והחל דורש לפני הציבור בדברי תורה. בפתח דבריו העלה אותנו על נס ודרש בשבח היותנו בני מצווה: "אשריכם נערים שזכיתם להצטרף לקבוצת עילית זו של חייבי מצוות", אמו. אחר כך המשיך דרשתו בענייני קורבנות המקדש והפליג בה בבקיאיות עצומה, שהותירה אותנו מסוחררים ויגעם.

שמועות עקשניות אומרות שתפילת השחר ארוכה כפלי כפליים מתפילת הערב. רוחנו נפלה. נסתיימה התפילה.

מחדר האוכל עולה באפינו הבל ריחותיה של ארוחת הערב. התיישבנו בשולחנות שהוקצו לנו. שירת "שלום עליכם" ו"אשת חיל" נעימה לאוזני. כוס יין הורמה. שירת הקידוש הדהדה בחלל חדר האוכל מגרוננו של בעל ניגון עב-קול. לפתע יצאו כולם מחדר האוכל אל ברזייה ארוכה והחלו רוחצים ידיהם מתוך כלים קשורים בשלשלאות. אני חש כאורח הבא בתחומי של שבת עתיק יומין שמנהגיו זרים לי.

עגלת אוכל עמוסה קערות עושה דרכה אלינו. הנה הגיע זמן גאולתנו! אך לא! שומו שמיים. תכולת המגשים התבררה עד מהרה כ"גפילטע פיש", שרוטבו הקפוא נע כעין גלי. המגיש החביב בירכנו ברכת שבת שלום, הניח על שולחננו כמה

מגשים והפטיר: "בתיאבון". משך המזלגות והסכינים העולה מכל עבר העיד על חיבתם של חברי הקיבוץ למנת הדג המשוונה ואכן, מקץ כמה דקות לא נותר זכר ממנו בצלחתם. רק מגשינו נותרו עמוסים. ילד צעיר שעשה בשליחות הוריו ניגש לשולחננו וביקש לקחת מן הדג הנותר.

"קח הכל!" דחק בו זאביק בנדיבות לב ובתחינה "אתם בטוחים שאתם לא רוצים?" שאל.

"כן! כן! בטוחים לגמרי".

שבעי נחת ומפויסים ממנת הדג החלו כולם לשיר שירי שבת דרך חירות. ואילו אנו נגסנו עוד ועוד בחלת השבת, מלפתים אותה במעט הסלטים שלפנינו.

אח! איה שוק העוף הפטום והפתיתים שהורגלנו להציפם ברוטבו העסיסי?

ודג הקרפיון הצלוי שתאוותי לנגוס בזנבו ספוג השמן?

והצי"פס "מעשה המרחשת", המזמר בטעמו הנפלא את כל חושיי?

עַל נְהָרוֹת לְבִיא -

שֶׁם יִשְׁכְּנוּ גַם בְּכִינוּ,

בְּזָכְרֵנוּ אֶת קְבוּצָתֵנוּ בְּנֵרָה,

הַסְמוּכָה עַל שְׁלֹחַנָהּ שֶׁל מְפֻלָּגַת הַשְּׁלֵטוֹן

וְאִיָּה יוֹדַעַת דְּלֹת מָה הָיָא.

המשכה של הסעודה כיפר במעט על תחילתה.

ymalka02@gmail.com

פְּתִי וְעַצְם יָדִי

יפה

אִם אֶת הַצְּלָחוֹתִי אֶזְקֶךָ לְזִכְרוֹתֵי

וּמִהֵן אֶתְעַצֵּם

אֲזִי בָּעֵת פְּשֻׁלוֹתֵי

אֶפֶל וְאֶתְעַצֵּב

וְכִיצַד אוֹכֵל אֶז לְהַתִּיצֵב...

שָׁאֵם הַכֹּל אֶתְלָה בְּעַצְם יָדִי

כְּאִילוֹ אֵין עוֹד מְלַבֵּדִי

אֶז לְחִי - זֶה יִהְיֶה מְדַדִּי

וְכִיצַד אֶתְנַדֵּעַ מִי אֲנִי מְעוֹדִי

וּמִי לִי שִׁנָּה בְּעָדִי

וְאֶת מִי אֶדְרֹשׁ אֶז בְּכָל מְאוֹדִי...

וְלֹא כֵן -

אֶלָּא הַכֹּל מֵאֵתוֹ יִתְבָּרַךְ

הוא מוֹרִיד וְהוא מַעֲלֶה

וְאֵין זֶה הוֹלֵךְ וּמִתְעַלֶּה

בְּיָדֶיָּה שְׁאֵין עוֹד מְלַבֵּדִי

וּמִלֹּא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ

מציעה מאבדת בן מלך

בשם רבים, איך אפשר להחזיר לו במשהו. ונעם השיב מיד ללא השתהות: "אין, אין מה לעשות. רק אהבת חנם. רק תפזרו אהבה, תחייכו. אתם רואים אדם בצרה - תנסו לעזור לו. אתם יודעים, יש בן אדם רעב - תוציאו כמה שקלים, תתנו לו לאכול. זה הגאולה. זה עם ישראל, אנחנו נבחרנו ואנחנו חזקים, וביחד ננצח. וכוחנו באחדותנו בעזרת השם".

אתה לא לבד

במילים פשוטות, מלאות אהבת השם, הצליח נעם להעלות את עם ישראל כולו על הסוס שלו, ולקחת את כולנו לחוות אהבת השם. לחוות חוויה ממשית של אהבת השם; השגחה, ביטחון, אחדות, אהבת חנם. כל הדברים שיש לנו תמיד, בכל רגע, רק שלפעמים אנחנו אולי טיפה שוכחים ולא מספיק מרגישים.

זכינו כולנו לראות בעינינו אגדה שהיתה באמת. אגדה שהזכירה לנו את דברי רבנו בחי' אבן פקודה ב'שער הבטחון' מתוך ספרו 'חובות הלבבות', על הפסוק מתוך פרשתנו: "ואילו הבוטח בא-לוהים פרנסתו מובטחת לו מכל מה שנמצא בעולם, וכל דבר בעולם יכול להיות האמצעי לפרנסתו כשהבורא רוצה, כמו שאמר הכתוב: 'וַיַּעַן יִרְעָבָה וַיֹּאכֶלֶת אֶת הָאֶרֶץ אֲשֶׁר לֹא יָדְעָתָּה וְלֹא יָדְעוּ אֲבֹתֶיךָ לְמַעַן הוֹדִיעֶךָ כִּי לֹא עַל הַלֶּחֶם לִבְדּוֹ יְחִיֶּה הָאָדָם כִּי עַל כָּל מוֹצֵא פִי ה' יְחִיֶּה הָאָדָם' (דברים ח, ג), שהרי לא חסרים לבוא אמצעים לפרנסת האדם בכל עת ובכל מקום..." (שער הבטחון, פתיחה, עמ' שח בגרסת ה'לב טוב'). יובל המתוק שאל את אביו לאחר שפגש בו: "אבא, למה לא אספת אותי?". תחושת ההשגחה התמידית מזכירה לנו שאבא שבשמים תמיד אוסף אותנו אליו. ואנחנו אף פעם אף פעם, לא לבד. וכמילות שירו הנפלא של נעם יעקבסון, יחד עם אריאל זילבר: "כשכל הנפילות שלי חורצות בי חריצים \ אני קורס כמגדל קלפים \ ולא יודע מי יציל אותי \ פתאום בוקע קול דממה דקה, שמנחם, שמחבק \ שלא עוזב, שמקרב \ ומתנגן אצלי \ אתה לא לבד \ אתה לא לבד \ אני כאן ליד, איתך".

ההשגחה העליונה של הקדוש ברוך הוא בעצמו. ראינו פה בחוש ניסים והשגחה מעל הטבע. היינו מהבוקר בחיפוש אחריו, והיום לפני כן גם היו צוותים של זק"א וידידים וכל עם ישראל היו על הרגליים. ובדרך, כיוון שאפסו כוחותינו והתייאשנו - היינו בדרך חזרה וטעינו בדרך, ממש ככה, טעינו. לא במקרה טעינו, עלינו גבעות והרים באמצע המדבר, באמצע הדיונה. אין ימיה, אין שמאלה, אין כלום.

ואני חשבתי שאני רואה - אני רואה את הילד יושב פשוט מתחת לעץ, מסתכל עלינו בעיניים עצובות ובכות. פשוט קפצתי מהסוס, הרמתי אותו. ובהשגחה, כל ההצגה, כל התסריט, כל הסרט הזה - רואים בחוש את הקדוש ברוך הוא, שעבר פה ג'יפ, שעבר שם ג'יפ שגם הוא טעה בדרך. אז קראתי לו מרחוק כשהילד בידיים שלי, הכנסתי אותו לג'יפ וחזרתי בחזרה לכיוון החווה. יש לנו פה חווה, 'חווה אהבת השם', כפי שאתם רואים, חווה של חברים, רק של אנשי 'רבנו' (-רבי נחמן מברסלב). ואנחנו משתדלים לעשות טוב בעולם".

אתם קולטים את האירוע? חוות 'אהבת השם'. רק אנשי 'רבנו'. התייאשנו. טעינו בדרך. ממש מעשה מאבדת בן מלך...

לב בשר

נעם המתוק הזה, שהביא כל כך הרבה שמחה ואהבה לעם ישראל, הוסיף ואמר: "קראו לכל עם ישראל, וכשאחד מעם ישראל בצרה - אז אנחנו מרגישים את זה בלב שלנו. אנחנו אנשים של לב בשר. רבי נחמן נתן לנו לב, שאם עכשיו יש לך חבר יהודי בצרה - אתה תעמוד ראשון. וזה כל הקרדיט ל'רבנו', רבי נחמן, שזה כל העולם שלנו. אנחנו חיים אותו, נושמים אותו, מקיימים את העצות של רבנו הקדוש.

"וברוך ה' שזכינו לזה, וזה משהו שאי אפשר להסביר אותו במילים. אין הפה יכול להשיב בכלל מה היה פה... יש לי מעט זכות הזאת בשביל כל עם ישראל, שבעזרת השם יזכה לגאולה שלמה, ברחמים, בשמחה, שיהיה טוב בעם ישראל". נעם סיים את דבריו בתשובה לבקשת המראיינת

שטף האירועים החדשותיים שתוכף או אולי - נכון יותר - תוקף אותנו, מונע מאיתנו לפעמים לעצור לרגע, לנשום עמוק ולהתבונן באורך רוח במה שמתרחש. ככה הרגשתי לפני כשבוע בדרכי המטורפת, שבה מדינה שלמה עצרה את נשימתה והיתה בליבה, מחשבתה ותפילותיה, עם ההורים של הילד המתוק יובל קוגן מאשדוד. לתפילות הצטרפו גם אלפי מתנדבים שביטאו את האחדות, הערכות ההדדית, הרחמנות וגמילות החסדים, שמאפיינים כל כך את העם הנפלא שלנו. וכפי שהיטיב לתאר זאת עו"ד דוד פטר בפוסט קצר שפרסם: "כל מי שחושב שיש פילוג בעם היה צריך להיות שם. מאות רבות של אזרחים, חרדים, חילונים, שמאלנים ומתנחלים, מחפשים בחום הנורא בתוך סבכי קוצים, ביזע ובדמעות, ילד שלא מכירים. איזו שמחה לכבוד שבת!". התחושות ביום ששי שעבר היו מעורבות בגלל הרצח הנורא והמוזעזע, על ידי מחבלים ארורים, של רס"ן יובל עזרא ורס"ר (במיל') בנייה מלט ה' יקום דמם. ועם כל זה, סיפור ההשגחה יוצא הדופן במציאתו של יובל הקטן, הצליח להאיר את הלבבות גם בתוך סערת הלב והכאב הנורא. בעיקר הרגשתי שפרטי הסיפור כמו הודגשו והובלטו על ידי ריבוננו של עולם, כדי שניקח לתשומת ליבנו את האירוע הזה. נלמד אותו וניקח ממנו הרבה אמונה וביטחון באבינו שבשמים. הסיפור כולו, כמו נכתב על ידי רבי נחמן מברסלב בכבודו ובעצמו, הכניס את גיבור היום - נעם שמחי, שבהשגחה פרטית יוצאת דופן, זכה למצוא את יובל ולהשיב אותו אל הוריו. נעם, חסיד ברסלב שכשמו כן הוא - מלא נעימות ושמחה, הצליח להדהד לעם ישראל כולו, בזמן הקצר שבו נכנס לפריים-טיים, יסודות של אמונה וביטחון יוקדים שכל אחד צריך להחזיק קרוב ללב.

אין ייאוש בעולם כלל

מרגע מציאתו של יובל ביטא נעם את תחושותיו בהכרת הטוב עצומה ובנתינת הקרדיט כולו להקב"ה (ולרבי נחמן...). בסרטון שכנראה אין מי שלא ראה במדינה, נראה נעם כשיובל נישא על ידי, צועק בהתרגשות: "מצאנו את הילד! מצאנו את הילד בריא ושלם! אבא תודה!!!!!!".

לאחר מכן הסביר כמה האירוע היה פלאי: "אתם צריכים להבין שאני טעיתי עם הסוס בדרכים, להגיע לחוף ניצנים, ואני קולט את הילד עומד מתחת לעץ. אבא תודה, יש ניסים בעולם, יש הקדוש ברוך הוא, אבא תודה. כל אחד פה עכשיו גיד מזמור לתודה. זה ילד שהרים את כל המדינה על הרגליים. תודה להשם יתברך. חברים, עשינו את זה. כוחנו באחדותנו. רק אהבת חנם, אמנ!"

בראיון אחר שנתן נעם לערוץ 14 אמר: "מדובר בנס, אין דרך אחרת להגדירה בדרך מעל הטבע,

מיסרך". ייסורים של אב לבנו. ומתוך כך מתעלה אל הסולת - אל הדעת והבירור, ומשם הוא יכול להגיע אל שמן המור ואל תשובה מאהבה, בן מלך השב אל אביו, **שבה כל חייו מקבלים ריח טוב של קרבת ה' כהכנה לכניסה אל הארץ הטובה. שכל החיים מקבלים משמעות ארץ חיתה ושעורה וגפן ותאנה ורימון, ארץ זית שמן ודבש.**

1. דברים פרק ח פסוק ב-י (פרשת עקב)
2. תלמוד בבלי מסכת שבת דף פ עמוד ב
3. תלמוד בבלי מסכת נדרים דף מא עמוד א
4. תלמוד בבלי מסכת ברכות דף ה עמוד א

המשך המאמר מעמוד 3 של הרב בוחבוט < להיחשף לחכמת הנסתר כשמן זית, שהוא סמל לחוכמה המעוררת רצון פנימי של תיקון והתקדמות.

עבודת התשובה של האדם כהליכת עם ישראל במדבר החיים. יש מי שנכנס דרך הקושי, יש מי שנכנס דרך ההבנה, ויש מי שנכנס דרך תחושת הגדלות והשליחות. אין כאן סתירה בין הדרכים אלא כמו ההליכה של עם ישראל במדבר שהאדם מתחיל מן הסידי, מן הכאב והקושי, וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלוקיך

הנאה ועונג בנישואין

כשבני זוג נשואים ועסוקים בטרדות החיים, הם עלולים לשכוח את נקודת החיבור והקשר ביניהם, ההנאה והעונג בחיים המשותפים. בלעדיהם, בני הזוג עלולים להישחק, גם כשיש להם: בית, ילדים, בריאות, חברים וכד', החיבור הזוגי עלול לדעוך.

כשאני כותבת עונג, אני מתכוונת, לחוויות של קרבה, צחוק, התרגשות ומשיכה. כשאני כותבת הנאה, אני מתכוונת לאיזון בין צורכי הגוף וצורכי הנשמה. כי הנאה - יוצרת הנעה, מוטיבציה לעוד ועוד ממה שמחיה את הקשר. למשל, אדם שרעב מאד מאד ואוכל, או אדם שבכל פעם טעם אוכל והוא לא רעב, לשניהם אין הנאה באוכל. אך אם האדם רעב מאוד ויושב לאכול באופן מסודר, מתוך מחשבה כיצד ומה נכון, הוא מאזן בין צורכי הגוף וצורכי הנשמה, כיצד נכון לאכול. לאדם כזה, יש הנאה וסיפוק מהארוחה. זה נכון לכל שאר צורכי הגוף שמתבטאים מתוך הכוונה נשמית: עם האדם הנכון, בזמן, בהקשר ובמינון הנכון, מתוך התחשבות, הבנה והסכמה הדדית.

לכן העונג הזוגי, הוא אינו תוצאה מקרית. הוא נוצר כאשר בני הזוג מצליחים לספק זל"ז צרכים בסיסיים כמו: תחושת שייכות, קבלה ואהבה, הערכה והכרה, ביטחון רגשי וחופש להיות מי שאנחנו באמת. או אז, מערכת היחסים נעשית

הנשמית ולא כפעולה טכנית ואין אושר למעלה מזה, בחיי בני הזוג. הילדים שרגישותם גבוהה למצב הרגשי של ההורים, חשים זאת וגם הם מתפתחים ונהנים, והבית נעשה כבית מקדש שבו הפעולות שנעשות בו, הן מתוך כוונות ראויות ולכן כל הבית מתקדש.

אולי זה נשמע גבוה ולא מושג? ממש לא.

תרבות המערב יצרה אווירה שעונג והנאה הם בידור חיצוני, כאלה שמתבדרים, מתפזרים לכל עבר, ושעונג הוא חיי נוחות וצורך אישי אנוכי. לעומת זאת, אנחנו כעם ה' יודעים ששלושה שותפים באדם ורואים באהבה זוגית, צינור לאהבת ה', וכזאת, לנשמת א-לוה, יש מקום נכבד ועיקרי והיא המובילה והמכוונת את כל חיי הזוג, מתוך ההנאות והעונג, ויוצרת אושר זוגי שהוא אישור שבני הזוג, אכן מתנהלים נכון. לשם כך, אין צורך בפעולות דרמטיות. אלא: זמן איכות קבוע, ניהול שיחות עמוקות, הבעת הערכה באופן תמידי, הפתעות הדדיות, ואפילו מחוות זוגיות קטנות מידי פעם. מצבים כאלה יוצרים חיות ושמחה ואהבה בקשר הזוגי. בבחינת, "לא רחוקה היא ממך... כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשותו. פסוק זה נאמר על התורה וכאשר זוג חי לפי ההתנהלויות הבאות, הוא מקיים את תורת החיים.

מקור של אנרגיה ולא רק מסגרת חיים משותפת, כפי שאני נוכחת בפגישות בקליניקה. ניתן לומר שהעונג וההנאה, הם הדלק של הקשר הזוגי. הדלק הזה, מאפשר לבני הזוג, לצלוח תקופות חיים מורכבות, בניסיונות בחיים.

מתי יש לבני זוג עונג והנאה?

כאשר הם מקשיבים זה לזה באמת, נותנים מקום לרגשות, גם אם אינם הגיוניים. יש ביניהם כנות מלאה על מה שעובר עליהם, מבלי לשפוט או לבקר זא"ז, והעיקר: ההרגשה הברורה שרואים אותי. רואים אותי, משמע, אני ראוי. תחושה וידיעה כזאת נותנת כבוד ואישור לאדם שמאשרים אותו ולכן הוא נעשה מאושר. תחושות כאלה פותחות את בני הזוג ליצור עוד ועוד חוויות נוספות ביחד. כך הם לומדים דברים חדשים, מטיילים בכיף, מפתחים תחביבים משותפים, או מאפשרים לכל אחד לפתח את עצמו בדרכו שלו, כאשר זה לא סותר את הביחד. הם מתפנים לחוויות שמחות ולמשחקיות גם עם הילדים, הם בודקים שוב את חזון חייהם ומציבים מטרות זוגיות חדשות.

הם חיים בהתלהבות, בנתינה ובקבלה הם מרגישים שהם משמעותיים וכך הם נמצאים במעגל בריא, שבו הם מעניקים ומקבלים ונהנים ביחד. כאשר כל הנ"ל ועוד... קיימים בחייהם, אז האינטימיות הפיזית נעשית כביטוי טבעי לחיבור

מכון אורה

אשר האדם
תלוי הוא בשימת הלב
לתביעותיה של הנשמה

י"ב ק"ק

מפגשי הכרות:
י"ט אלול 1.9
כ"ו אלול 8.9

בת שיר/ת
מכון אורה

מזמינים אותך לתוכנית שבועית לבנות שירות תשפ"ז
לימי צמח אלה, בואי אפתחא בלבי אמת

ימי שלישי	הרב יהודה טיבי	18:00-18:50
תוכן עשיר ומגוון	מצפן יהודי בעולם פוסטמודרני	
מיקום נגיש בירושלים	הרב תומר בנימין	19:00-19:50
5 שיעורים חינם בשבוע	בניין אמונה - הסוד הישראלי	
	הרב עומר דוידוביץ'	20:30-21:15
	למצוא את עצמי ואת החצי השני	

עלות שנתית 1600 ש"ח | מס' המקומות מוגבל

כנפי נשרים 3 קומה 3
דברי איתנו, שרהלה: 054-2762092

מאמנות אורח בארבעה ואחור

מכון אורה

תוכנית אלול כארון מאיר

השנה כולם מתעוררים!

חייל משוחרר? סטודנט בחופשה?
או סתם רוצה לעורר את הנשמה?

אתה חייב את הזמן הזה לעצמך!

מכון מאיר מזמין אותך

לחודש המשמעותי ביותר בחיך
חודש של בירור, צמיחה וחיבור.

מה בעצם מצפה לנו שם?

לימוד עומק בחבורה: אמונה, שמחה, זוגיות ומימוש עצמי.

אווירה וחוויות: טיולים, דיבוק חברים ואנרגיה

שאי אפשר להסביר במילים.

שדרות המאיר 4, ירושלים.

הרב שלומי רייזנר 054-8827785

לשמור על המצוות הקטנות

בפרשת השבוע, פרשת "עקב", משה רבנו ממשיך את נאום הפרדה הגדול שלו מעם ישראל. הפרשה מתחילה במילים: "והיה עקב תשמעון". מהי המשמעות של המילה "עקב"? בדרך כלל פירושה הוא "בגלל" או "כתוצאה מ...". אך רש"י, המפרש הגדול, קושר את זה גם לעקב של כף הרגל. הוא מסביר שמשה רבנו מבקש מאתנו

לשים לב למצוות הקטנות, שאנשים לפעמים לא מחשיבים אותן מספיק וכביכול דשים (דורכים) בעקביהם בלי לשים לב. למשל, הדברים הקטנים כלפי הסביבה שלנו: לחיך לחבר בבקרה, להגיד "תודה" על ארוחה שאמא הכינה, או אפילו להרים יד מהרצפה. הפרשה מלמדת אותנו שבעיני הקדוש ברוך

הוא המצוות הפשוטות חשובות ביותר. מי שמקפיד לשמור דוקא על הדברים שנראים קטנים ושוליים, ועושה גם אותם בשמחה ובאהבה – זוכה לברכה גדולה, לשמירה ולהגנה מן השמים.

יש, ערוץ הילדים

שאלות בפרשה

1. מצאו פסוק ובו שמות 3 מקומות בהם חטאו בני ישראל!
2. איזה בעל חיים שלח ה' כדי לסלק את האויבים שבארץ?
3. איזה נס היה בבגדים שלבשו בני ישראל במדבר?
4. מתי קיבל משה את הלוחות השניים? (רש"י)
5. מהו "יום הקהל" (י, ד)?
6. איזה הבדל מוזכר בפרשה בין ארץ ישראל למצרים?

חידה

מאיזה פסוק בפרשה נלמדת מצוות ברכת המזון?

מצאו למח התמונות רומזות

המלצה השבוע

פרקים חדשים של "עלילות ארץ גושן", עכשיו באתר ערוץ מאיר לילדים!

איש מתקשר לאשתו: תגידי מאמי, מה שמע בקציצות של אתמול? היא: לא מגלה לך זה סוד! הוא: אבל מאמי הרופאים רוצים לדעת... מה ההבדל בין דייל למלצר? הבדל שמייס וארץ... לקוח: למה אתה מכניס את האצבע לתוך המרק שלי? מלצר: אל תדאג הוא לא חס...

הבריאה

מאת יוסי שחר.

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

צבע קליפת הביצה, לבן או חום, תלוי בזן התרנגולת ולא משפיע על הטעם או הערך התזונתי שלה.

הידעת?

כשרוצים להוסיף חיים ואור בהענפים, כשהם נראים כמושיים, ואינם לוקחים את הלב בקסמם והדרם, צריכים לכוין את יסוד ההוספה של האימוץ של תוספת הכח והברכה במקור היותר עליון, היותר מקורי, שמכוחו הענפים כולם יונקים הם את חייהם. ותכונה זו מהלכת היא בכל הסגנונות, בכל הדרגות ובכל הערכים. שמונה קבצים ח, ג

על סדר היום הרב שלמה אבינר

עץ נותן צל.
עץ נותן פרות.
עץ עומד ברוח.
עץ מחבר לשרש.
עץ מחבר שמים וארץ: שרשיו באדמה, וענפיו עולים למעלה.
כך הצדיק. הוא נותן צל לדורו. הוא מגן. הוא מפרס כנפים. הוא מאכיל פרות. הוא מחזיק שרם. הוא מחבר את הדור לשמים.
זה ענן נוכח: דור צריך עצים. לא רק אנשים מבקרים. לא רק דוכרים. לא רק מנהלים. דור צריך אנשים שמגנים עליו. אנשים שמחברים לשרש. אנשים שעומדים ברוח ואינם נעקרים.

עצמו לחסד נסתר, אבל הפרות שלו מאכילים דור. וזה מחיב אותנו. לעולם אל יאמר אדם: מה מעשי חשובים? מי אני? מה זה משנה? לא! כל מעשה טוב שלך הוא פרי. ומי יודע מי יאכל מפרותיך.

ד. "היש בה עץ" - מי שמגן על דורו כעץ
הרמחל מביא את דברי חז"ל: "היש בה עץ" - אם יש מי שמגן על דורו כעץ. כשמשה שולח את המרגלים, הוא אומר להם לראות את הארץ: "היש בה עץ אם אין?" וחז"ל דורשים: היש בה אדם כשר שמגן עליהם בזכותו, כעץ?
למה צדיק נמשל לעץ?

אהבת ישראל (ב)

ג. "צדיק כי טוב" - כל הדור אוכל מפרותיו

הרמחל מביא את הפסוק בישעיהו: "אמרו צדיק כי טוב, כי פרי מעלליהם יאכלו." והוא מביא: "שכל הדור אוכל מפרותיו." זה עמק מאד. הצדיק אינו עץ שמוציא פרות לעצמו. הצדיק הוא עץ שהדור אוכל מפרותיו. יש אדם שעושה מעשה טוב, וחושב: עשיתי מצוה, יש לי זכות. נכון. אבל הרמחל מלמד שמעשי הצדיק משפיעים על הדור כולו. יש מין מערכת עמקה של נשמות. מעשה טוב של אדם אחד אינו נשאר סגור בתוכו. הוא מוסיף אור, הוא מוסיף זכות, הוא מרפא דינים, הוא מעלה את הכלל.

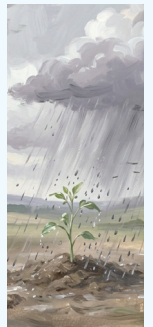
בדומה לעץ. העץ עומד במקום אחד, אבל הפרות מזינים אנשים רבים. כך הצדיק. הוא אולי יושב בפנה ולומד, אולי מתפלל בשקט, אולי מוסר

הרב חגי לונדני ר"מ במכון מאיר

לא כארץ מצרים

הפרשה מציינת את ההבדלים בין ארץ ישראל למצרים: "לא כארץ מצרים היא אשר יצאתם משם, אשר תזרע את זרעך, והשקית ברגלך כגן הירק". במצרים משקים את האדמה בעבודת רגליים, על ידי העברת מים מהנילוס אל השדות. ההתבססות על הנילוס נותנת לאדם עוצמה רבה, כי המים מצויים לו ומובטחים לו. לכן בארץ מצרים, גישה "כוחי ועוצם ידי" היא מוחלטת, ללא זכירת ה'. המצרי משוכנע שהוא, במו רגליו, שולט בהצלחתו. ארץ ישראל אינה כזאת, אלא מתקיים בה "למטר השמים תשתה מים". האדם תלוי בגשם, וירידת הגשם תלויה בקיום המצוות: "והיה אם שמע תשמעו אל מצותי... ונתתי מטר ארצכם בעתו יורה ומלקוש...". היכולת לשאת את העיניים כלפי מעלה - היא הסגולה המיוחדת של ארץ ישראל. הגשם הוא החומר האידיאלי - הוא עדין, פשוט, יורד מלמעלה. הוא חלק מהעולם הזה, ומניע את התהליכים בעולם, אך עושה זאת באופן אצילי ומזוכך, שגורם לבני האדם להביט כלפי מעלה. ההבטחות של הקב"ה לישראל בארץ נוגעות לדברים חומריים - שיונקים מהעולם הרוחני. כמו הגשם, שהוא יסוד גשמי, המחלחל לארץ וממלא אותנו ביראת שמים.

יש מסך שמעביד זמן.
יש מסך שמעביד ערכים.

צריך לבחור מה נכנס אל הבית.
אם נבר יש מסך - אפשר לבחור נזה
שממשיך את החינוך של הבית.

החינוך של הבית. גם על המסך.

במוצאי שבת היכנסו והצטרפו לעשרות אלפי המשפחות שכבר בחרו ברוץ מרכז מאיר לילדים.
meirkids.co.il

